

[Jytte Andersen]

over de ændringsforslag, som vi om lidt skal stemme om. Ikke alene tilføres voksen- og efteruddannelsesområdet godt en milliard kroner til et generelt voksen- og efteruddannelsesløft, men der åbnes også yderligere for, at de arbejdsmarkedspolitiske instrumenter kan anvendes mere fleksibelt både til gavn for de ledige og til gavn for det lokale erhvervsliv.

Vi lægger i Socialdemokratiet uhyre megen vægt på, at der i ændringsforslagene lægges op til en styrkelse af den almene voksenundervisning; ikke mindst i de almene dele af voksenuddannelserne er det af stor betydning, at deltagerne, lønmodtagerne, har evne til fleksibilitet, omstilling og dette at kunne orientere sig mod det nye, og det nye vil på fremtidens arbejdsmarked blive meget krævende.

Derfor var det udgangspunkt, regeringens finanslovsforslag fra august måned havde om besparelser og nedskæringer på omkring 18 pct., helt uacceptabelt. Finanslovaftalen sikrer fuld genopretning af arbejdsmarkedssuddannelserne plus yderligere 300 mio. kr., dertil kommer 200 mio. kr. til en mere behovsorienteret indsats, 200 mio. kr. fra Feriefonden til at skabe nye typer voksenuddannelse, og så har parterne på arbejdsmarkedet fået en meget kraftig opfordring til at forhandle sig frem til nogle uddannelsespuljer, der helst skal op på 200 mio. kr., så alt i alt er profilen i finansloven på voksenuddannelses- og arbejdsmarkedsområdet i retning af, at samfundsudviklingen vil inddebære, at mennesker livet igennem i perioder skal have mulighed for at uddanne og dygtiggøre sig, rigtig.

Der er for mig ingen tvivl om, at arbejdsmarkedet i fremtiden for den enkelte vil bestå af perioder i arbejde, perioder i uddannelse og måske også perioder i ikkeformålsbestemte orlovsordninger, altså et arbejdsmarked med langt større frihedsgrader og langt større fleksibilitet for den enkelte.

Det kræver naturligvis også, at indsatsen og mulighederne for at vælge uddannelser er organiseret på en så fleksibel måde, som det overhovedet er muligt set med vores øjne. Det bør være sådan, at både ledige og beskæftigede kan vælge mellem flere tilbud, og derfor er udfordringen til os, når vi skal konkretisere og udforme det nærmere indhold af ændringsforslagene, at skabe et grundlag for rotationsaftaler både for de beskæftigede og for de ledige

og at skabe grundlag for sammenhængende og målrettede uddannelsesforløb, der både indeholder kreativitet, kompetence og faglighed. Her kan de 200 mio. kr. fra Feriefonden danne et økonomisk afsæt til nye typer af uddannelsesforløb.

Vi skal også skabe muligheder for, at de lokale og regionale arbejdsmarkedsnævn og -organer inspireres til flere private jobtilbud igennem en incitamentsordning, og vi finder det også meget vigtigt, at de ledige, som med de ændringsforslag og det lovforslag om en ny ATB/UTB-lov, vi skal stemme om i morgen, ikke længere har en formel ret og en formel pligt til tage et uddannelsesstilbud af 3 måneders varighed. Men ændringsforslagene giver muligheder for en behovsorienteret indsats både med hensyn til de pågældendes personlige behov og virksomhedernes behov for medarbejdere med en ajourført uddannelse.

Vi lægger også megen vægt på den særlige indsats for særlig udsatte grupper på arbejdsmarkedet. Det er faktisk nødvendigt, at denne indsats får succes, hvis vi skal sikre, at der ikke presses flere mennesker ud af dagpengesystemet og over i det sociale system.

Med andre ord giver ændringsforslagene både muligheder for en økonomisk indsprøjtning til arbejdsmarkedet, nye instrumenter i den arbejdsmarkedspolitiske organisering og bedre samspil mellem kommunerne, arbejdsformidlingen og virksomhederne.

Endelig skal der tages stilling til tanken om forsøgsregioner, og der er ingen tvivl om, at i de konkrete forhandlinger, som bliver en følge af denne aftale, vil mange entreprenører være interesserede. Hvilke regioner, der bliver tale om, kan kun fremtiden vise.

Jeg vil også godt fremhæve et forlig, som ligeledes er en del af finanslovaftalen, nemlig satspuljeforliget. Mange langtidsledige er allerede faldet ud af dagpengesystemet, og endnu flere vil falde ud i 1993 – ikke så mange, som vi havde forudset, og heldigvis for det, det kan vi takke mange kommuner og nogle dygtige arbejdsformidlinger for – men under alle omstændigheder er det naturligvis en personlig tragedie for dem, det går ud over, hvad enten det er lige så mange, som vi troede, eller færre, end vi troede. Vi havde gerne set, at der kunne etableres en særordning for denne gruppe, indtil vi skulle revidere ATB/UTB-forliget fra